

DEKENIJ
PRINSEN
HOF

***Kleine
KeizerKrant***

NR 79 APR 2025

Editoriaal	3
Agenda	4
Keizer voor 1 dag	5
Bij de burens	6
Interview met Kaat en Katia	8
Het Gewadplein	16
Zwerfvuil	18
Gewad 13 (deel 2)	19
Buurtwerk Prinsenhof	22
Drie jaar Boekenburen	28
Gedicht: Bedjes in het zonnetje	30
Kinderpagina's	31
Contact	35

Beste medebewoners van het Prinsenhof,

Editoriaal

Zullen we met een klassieker beginnen: een nieuwe lente, een nieuw geluid! Beetje voor de hand liggend, ik weet het, maar bij deze nu wel eens echt waar.

We kregen plots een voorproefje van de warm verwachte lente en ik zelf ben een nieuw geluid in deze. Het is dan ook spannend voor mij om op deze manier jullie toe te spreken, de velen die ik al leerde kennen in onze buurt, maar de nog veel meer die ik nog moet/wil leren kennen.

Ik woon samen met Han reeds 6 jaar in de buurt, maar het is pas de laatste 3 jaar dat wij ons ten volle konden inwerken in het zo actieve buurtleven van Prinsenhof. Ik heb reeds mogen zien en ondervinden dat Prinsenhof echt een klein dorp is, met alle voordelen van dien: heb je een goed boek gelezen, je kan het delen met iemand uit de buurt, heeft iemand brandhout te veel, het kan afgehaald worden, komt je partner onverwacht in het ziekenhuis terecht: de buurt is er voor je!

Ik hoop dan ook dat we dit voor elkaar kunnen blijven: wijze warme burens, met aandacht voor elkaar en voor de buurt zelf! Dat het een propere, interessante en hopelijk een beetje groenere buurt kan worden, waar we zorg dragen voor elkaar.

Daar wil ik graag, samen met de ploeg van de kerngroep, aan meewerken én zoals ik reeds zei tijdens de nieuwjaarsreceptie, ik wil jullie 'allen' leren kennen.

Trouwens binnenkort zal je zeker van ons horen, omdat wij nu al stilaan beginnen aan de voorbereidingen van de Prinsenhoffeesten van begin september en aan de Kunstbiënnale in oktober, eerste en tweede WE. We zullen jullie hard nodig hebben en durven nu al vragen die weekends in jullie agenda aan te stippen. Jullie krijgen extra post met de vraag naar jullie inzet tijdens onze happenings. Ook dat is Prinsenhof: samen werken aan fantastische evenementen!!

Zo, tot heel binnenkort, tijdens een van onze activiteiten, en dank op voorhand!!

Kaat

2025

Do 24 april 2025

Bezoek aan de Rechtbank olv een gids

Zo 27 april 2025

8ste Weggeefdag, Buurthuis

Vr 02 mei 2025

Bar Rozane

Vr 09 mei 2025

In gesprek met Paul Verhaeghe over zijn nieuwste boek 'Wijsheid', Buurthuis

Vr 06 juni 2025

Bar Rozane met live muziek van de buren

Vr 27 juni 2025

Pastatafel, Kinderrechtenplein

05, 06 en 07 september 2025

Prinsenhoffeesten en Rommelmarkt

03, 04, 05 en 10, 11, 12 oktober 2025

Kunstbiënnale in het Prinsenhof

Keizerin 1 voor dag

Hare doorluchtige
Hoogheid
Riet I,
Prinsenhof

Verjaardagsfeestje voor twee negentigjarigen!

Op 28 november vierden twee dames hun negentigste verjaardag, samen met hun buren. Waar kan je zo iets beter doen dan in het buurthuis? Het was een gezellige bijeenkomst en fotograaf Patrick was zo vriendelijk om alles te vereeuwigen.

Allein was jarig op 24 oktober en woont sinds 1995 in het Gewad.

Lena was jarig op 5 december en verhuisde in 2015 naar het Prinsenhof. Ze woont bij Dominique en Dirk in de formule kangoeroe - wonen. Dat is ook vlakbij haar kleindochter Iline.

We wensen beide dames nog veel gezonde jaartjes toe. Hop naar de honderd!
(tekst: Margriet Vermeiren)

Vaarwel buren

- Op 31 oktober 2024 overleed Lucien Boddaert. Lucien woonde in de Sanderswal en was al enkele jaren ziek. Zijn echtgenote Andrea stond hem liefdevol bij.
- Op 27 december 2024 overleed Eva Renfalk uit het Prinsenhof. Ze was de echtgenote van Daniel, mama van Vera, Oona, Siri en Mats Libens. De meeste mensen uit de buurt kennen haar waarschijnlijk als 'de Zweedse'. Eva was altijd trouw van de partij om te helpen tijdens de Prinsenhoffeesten. Veel buren waren aanwezig op de afscheidsceremonie in het buurthuis.

We wensen de naasten van Lucien en Eva veel sterkte toe.

Verhuis

- Myriam Vandersaenen heeft met pijn in het hart de buurt verlaten. Om dat een klein beetje te compenseren, blijft ze toch naar de Pilates-les komen in het buurthuis.
- Johan Vandeputte en Hanne Decloedt verhuisden van het Gewad naar de Rabotstraat.
- Patrick Doyen en Kris Geldof verhuisden van de Rabotstraat opnieuw naar de Mirabellostraat.

Straatnieuws

- Mirabellostraat: Het huisje van Rudy en dat ernaast zijn verkocht. Dus nog meer verbouwperikelen voor deze straat. Het gebeurt dat je de straat in noch uit kan door de werken aan project De Motte.
- Sanderswal: Een bewoner werd vroeg in de ochtend door de politie uit bed gebeld. Of ze tussen 4 en 7 uur iets opgemerkt hadden? Een auto werd bespoten met graffiti, onder andere met dollartekens ... Later in de voormiddag werd de auto weggetakeld. Met graffiti op een auto is rijden blijkbaar niet meer mogelijk.
- Zilverhof: voor wie geen tuin heeft en toch de lente wil voelen, op het pleintje aldaar staan krokussen hevig te kleuren.

Prachtige vogel in het Prinsenhof

Begin november streek bij Brigitte De Craene en Martin Valcke in het Zilverhof bijgaande roofvogel op het terras neer en verorberde er met smaak een mus. Andreas Neuhaus, vogelkenner, informeerde ons dat het een sperwer was. En dat midden in de stad!

<https://www.vogelbescherming.nl/ontdek-vogels/kennis-over-vogels/vogelgids/vogel/sperwer>

Merk jij ook een bijzondere vogel op? Maak een foto en stuur ons die door!

Babysitters gevraagd

Deze rubriek met het aanbod van babysitters is terug in de buurtkrant. Heb jij ook zin om te babysitten terwijl de ouders genieten van een avondje uit? Stuur dan een mailtje naar riet.wille@pandora.be en jouw naam en gsm nummer verschijnt in het volgende nummer van de Kleine Keizerkrant!

Deze dames zijn alvast van dienst:

- Louise Dewolf, Tinnenpotstraat, +32 484 92 47 27
- Jana Goedertier, Filips van Cleeflaan, +32 486 23 05 37

Kaat en Katia

De fakkel wordt doorgegeven

Het gebeurt niet alle dagen dat wij thuis twee ‘hoofden’ van de dekenij Prinsenhof tegelijkertijd op bezoek krijgen! We genoten op 11 februari jongsleden inderdaad de eer twee ‘dekenen’, de afscheidnemende deken Katia Vandendriessche en de kersverse opvolgster Kaat Heyse, te mogen ontvangen.

Een kleine overweging: mag men van een ‘dekenin’ spreken, in analogie met ‘koningin’? Deze term heeft de dubbele betekenis van ‘vrouwelijke hoofd van een koninkrijk’ en ‘vrouw van de koning’. In De Grote Van Dale vindt men het woord ‘dekenin’ echter niet terug. Laten we dan maar het woord ‘deken’ gebruiken als een neutrale vorm.

Kaat en Katia zijn samen bij ons gekomen om hun kijk op het deken-zijn te verduidelijken voor alle bewoners van de Prinsenhofbuurt.

Hoe alles begon...

Katia Vandendriessche, de afscheidnemende deken, is afkomstig uit Eernegem, deelgemeente van Ichtegem, in West-Vlaanderen. Zij komt uit een vrijzinnig nest. Haar vader was directeur van de basisschool in het dorp. Hij was ook eerste schepen. Ook haar mama was politiek actief en werkte voltijds. Thuis kwam er quasi dagelijks volk over de vloer.

Katia kwam naar Gent om er Germaanse talen te studeren. Ze behaalde later ook een postgraduaat milieukunde. In de Arteveldestad leerde ze haar man Patrick kennen. Samen kregen ze een zoon. Katia werkte haar hele loopbaan bij de Stad Gent. Ze richtte mee de Milieudienst op, was twaalf jaar directeur van de Gezondheidsdienst en werkte de laatste acht jaar als directeur van het MSOC, het centrum voor mensen met een illegale middelensverlating, gelegen in het Gewad. Dat was voor haar de meest voldoening gevende job met een schitterend team en een duidelijk publiek engagement.

Kaat Heyse en Katia Vandendriessche

Een tijdlang woonde het koppel in Sint-Amandsberg. Sinds 2007 betrekken ze een mooie woning in de Rabotstraat. Beiden werden geboeid door de warme mentaliteit van de Prinsenhof-buurtbewoners, die elkaar kennen en groeten. Geleidelijk aan namen ze deel aan de buurtactiviteiten en begonnen ze mee te werken aan de activiteiten in het buurthuis, de vergaderingen en de organisatie van de Prinsenhoffeesten.

Kaat Heyse, de pas aangestelde deken, werd geboren en groeide op in Zingem, deelgemeente van Kruisem bij Oudenaarde. Haar moeder hield een porseleinenwinkel, haar vader runde samen met zijn broer, een meubelzaak. Thuis was het werkelijk 'den zoeten inval'. Er was voortdurend volk: leden van het Davidsfonds, de scouts, de burens... . Die openheid, gastvrijheid en vlotte omgang met mensen uit verschillende milieus vormden voor Kaat 'de universiteit van het leven'.

Toen reeds werd vanuit Zingem voor hoger onderwijs, boodschappen, zwembad, tandarts ... naar Gent gekeken.

Als opvoedster werkte ze twintig jaar in de Bijzondere Jeugdzorg en ondertussen startte ze met enkele andere idealisten, de Freinetschool op in Oudenaarde,

waar ook haar drie kinderen onderwijs volgden. Dat maatschappelijk en sociaal engagement zette ze verder als leidinggevende bij de VDAB in Gent. Ze begeleidde de teams die zorgden voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. De sociale kaart van Gent kent op die manier weinig geheimen voor haar.

Toen ze Han, haar huidige partner, ontmoette die in Rotterdam woonde, besloten ze naar Gent te verhuizen. Ze vonden in 2018 toevallig een supergezellig huis aan de rand van het Prinsenhof, met veel plaats om volk te ontvangen en kinderen en kleinkinderen te logeren.

Het is duidelijk dat, voor beide dames, zowel hun familiale achtergrond als hun sociaal gericht werk een aanloop zijn voor hun keuze naar de verantwoordelijkheid als deken van de Prinsenhofbuurt.

Hoe het verder ging...

Voor Katia is leven met een voet in de stad en toch wonen als in een dorp, in een oase van rust, heel belangrijk. Die gemoedelijkheid en samenhang behouden was een hoofdtaak van haar werk als deken.

Eind 2017 namen Niek Vermeulen, toenmalige deken van dekenij Prinsenhof en Wouter De Canck, voorzitter van de vzw Cultuur Prinsenhof, de beslissing om na vele jaren met hun verantwoordelijke opdracht te stoppen. Ze polsten bij Katia of zij bereid zou zijn de taak van deken op zich te nemen. Ze zou geleidelijk ingewerkt worden in alle aspecten ervan.

Helaas werd Niek begin 2018 ongeneeslijk ziek. Daardoor was hij genoodzaakt zijn deken taken sneller over te dragen aan Katia, Vooral de komende hoofdactiviteit van de buurt organiseren, nl. de alom bekende Prinsenhoffeesten, bleek een serieuze opdracht.

Gelukkig kon Niek nog een fijne tijd in familiekring doorbrengen en vanop afstand wijze raad geven. Op 20 september 2020 overleed hij. Anderhalve maand later, op 10 december 2020, kreeg het bestuur en de buurt een nieuw smartelijk verlies te verwerken. Toen overleed Willem Manten, bezieler van 'De Kleine Keizerskrant'.

In haar werk bij de Stad Gent had Katia veel ervaring opgedaan qua verandingsmanagement. Die ervaring kwam van pas bij haar opdracht als deken. Een (gedeeltelijk) nieuwe ploeg en nieuwe uitdagingen dienden zich aan. Samen

met Christ, Leo, Johan, Kaat, Hadewig, Stanny, Michel, Patrick... en later ook Els en Geert, die de communicatie vernieuwden, en nog anderen, leidde dat tot een nieuwe dynamiek.

De dekenij voelde zich altijd gesteund door de Stad Gent, maar heeft zich steeds onafhankelijk kunnen opstellen. Ook met de Opperdekenij is er een goed contact. De Prinsenhofbuurt voelt zich hoe dan ook verbonden met Gent en haar geschiedenis en met het heden en de toekomst van de stad, vooral op cultureel en sociaal vlak.

Hoe is het nu?

Die erfenis wil Katia doorgeven, samen met een boodschap aan Kaat en de kerngroep: de Prinsenhofbuurt is een rustig woonef en mag niet uitgroeien tot een Gras- of Korenlei 2.0.

De visie van de nieuwe deken, Kaat Heyse, zal ongetwijfeld nog groeien, ook al heeft ze in het voorbije jaar al stevig haar schouders onder de dekenij gezet.

Een goede zaak is nu dat er een kerngroep is waarin de taken gespreid worden. Die te laten groeien wordt best een uitdaging.

Op dit ogenblik heeft Kaat veel te organiseren met de Prinsenhoffeesten eind augustus en de tweejaarlijkse Kunstbiënnale in oktober van dit jaar in het vooruitzicht.

Andere uitdagingen zijn talrijk: de vergroening van de buurt verder ontwikkelen en o.a. in dat verband de contacten verzorgen met de Stad Gent i.v.m. het ruimtelijk uitvoeringsplan; de laagdrempeligheid van de talrijke activiteiten bewaken; de financiën beheren, specifiek de rentabiliteit van het buurhuis; op sociaal vlak, het aantrekken van groepen die op dit ogenblik weinig aan bod komen; de talrijke en noodzakelijke vrijwilligers aanspreken en verwennen; enz.

Een fijne evolutie zijn alvast de deelinitiatieven die 'bottom up' groeiden: de pilatesgroep, de archiefgroep die instaat voor de ordening van het buurtarchief, de Kleine Keizerkrant en de BoekenBuren.

Heel veel werk op de plank! We wensen Kaat boeiende en bevredigende jaren.

Rita Godyns en René De Herdt

Waarde prinsenhovelingen,

Laten we het een keer over de oorlog hebben. Oei, wat is dat nu voor een suggestie? Is er nog geen oorlog genoeg in de wereld, in de krant, op de televisie? En wat heeft dat met ons Prinsenhof te maken, zeg! Laat het uit! Ga op een dak zitten! Kruip onder een steen! Maar laat ons in vredesnaam met rust! Ik hoor jullie om ter luidst door elkaar heen krijsen.

Nochtans, mijn beste, weledele medebewoners, is hier in 1500, bij ons om de hoek, ook een trumpoetiniaans wezen geboren. Zeg dat niet te luid in Eeklo, of je krijgt gegarandeerd (g)een goedendag naar je hoofd. De Meetjeslanders houden nu al enkele eeuwen vol dat de genaamde Karel van Luxemburg – bij ons geboren in het rattenkasteel aan Sanderswal – die als een komeet onze gewesten zou gaan verlichten (?!), bij hen het levenslicht zag. Ze dwalen! Mogen of moeten we fier zijn op die Habsburger die vanaf zijn plechtige communie landsheer werd van alle Nederlandse gewesten en in zijn tienerjaren op de koop toe nog koning Carlos I van Spanje werd en niet rustte voor hij keizer werd van het Heilige Roomse Rijk? In Moskou en Mar-a-Lago zitten er ook zo'n expansionisten. Voelt u de parallel?

Onze Charel werd in zijn jeugd opgevoed door weledelhooggeboren en -gestrengede pedagogen, strategen en adviseurs, wellicht van het kaliber Elon Musk, Steve Bannon en Stephen Miller. Daartussen zat ene Adriaan van Utrecht, die ook al van God was gezonden, want hij werd later paus Adrianus VI. Hij smeedde Karel om tot christelijke keurvorst. Onze adelborst werd de klassieke ridderslijke vaardigheden ingelepeld, zoals zwaardvechten, op jacht gaan en dames het hof maken (hofdames). Hij werd tevens bekwaamd in de politieke wetenschappen en het besturen van vazallen en hertogdommen. In de humanistische idealen die in heel Europa opgang maakten, had hij bitter weinig interesse.

Hoe christelijk hij wel was, is ons in vele verhalen en geschriften overgeleverd. Blijkbaar stoven de hofdames blozend uiteen toen hun Charel zijn opwachting maakte. Getrouwd zijn leek hem niet te deren. Tijdens zijn drie huwelijken grabbelde hij ongegeneerd menige freules onder de rokken. 'Als je een ster bent' zei hij 'laten ze je doen. Je kunt alles doen.' Maar niet alleen hofdames voelde hij aan de euh...tand. De eenvoudige dienstmeisjes en deernen uit het

Keizer Karel

*Bedorven strontje
Keizer Karelals kind*

Pluimstraatje en Varkensstraatje hebben het geweten. Dat hadden Jeanneke van der Gheynst en Barbara Blomberg ons kunnen vertellen als ze nog hadden geleefd. De hieruit voortgesproten bastaardjes waren in elk geval geen fake news.

Op politiek vlak wist Karel zich gesteund door een hoop uit zijn hand etend blauw bloed, grote heren en dames uit een klein straatje, die maar al te graag de kruimels van de kwistige tafels aten. Ze trokken mee ten strijde, ter verdediging van de rijksgrenzen in Europa en ter verovering van wingewesten overzee. In Amerika, Canada en Mexico was handelswaar voor het oprapen en kon de adeldom de kostbare grondstoffen laten opdelven om de strijdkrachten in het oude continent aan te sterken. De Ottomanen en de Fransen waren immers luisen in de pels en een permanente dreiging. Die aanhankelijke stroming onder de gestelde lichamen had als leuze 'Hacer Espagna Grande Otra Vez' (HEGOV).

Deze verdwaasde aanbidders zijn in diverse stukken literatuur er in geslaagd om van de keizer een halve god te maken, of godbetert een vrolijke frans, een pallieter, een allemansvriend, een grappige kornuit. Zo verscheen in Antwerpen(!) een verzamelbundel van aangedikte en verzonnen verhalen: "De heerlycke ende vrolyke daeden van Keyser Carel den V" waarin de auteur stelt: 'Het zou een oneyndigh werck, en vol moyte zijn, te willen alle de Daeden, en Spreucken van Carel den V ophaelen. Veele Historie-Schrijvers en menichte Redenaers en Poëten hebben daer aen gearbeydt, doch en hebben de helft niet versamelt noch gheseyt dat te segghen stondt'. Er wordt van hem – Foxnewsgewijs - een beeld opgehangen van een hoofse, nobele, christelijke, goedmoedige monarch.

Gelukkig treft men in een aantal geschriften kritische geluiden aan. Zo leest men ook dat de jonge Habsburger vaak – als initiatiefnemer – in oorlogen verwickeld was. Dat hij schaakte boven zijn eigen gewicht. Dat hij zich niet liet pramen om zich laveloos te zuipen aan ‘jonge bieren en verse wynen’ (“Ick kan beter tegen het sap van De Dochter van den Korenaar dan het bloedt van den druiventros”). Dat hij in zijn jeugd de vrouwen zeer liefhad en ‘in vlam reackte’ voor menige boerendochter. Dat hij zich op latere leeftijd vaak terugtrok om aan horloges en klokkenspellen te prutsen (en er daarbij zelden in slaagde om die dingen correct te doen marcheren).

De Gentenaars van die tijden moest je ook geen foefen wijsmaken. Ze protesteerden tegen de toenemende belastingdruk en tariefverhogingen om de megalomane, militaire illusies van de vorst te kunnen financieren. In 1537 weigerden ze de vorstelijke bede tot afdokken en met de Concessio Carolina van 30 april 1540 vernietigde Karel de macht van de gilden. De stedelijke regenten moesten blootvoets en met een strop rond de hals door de straten om vergiffenis te vragen. Dat waren nog de gelukkigen. Er werden ook enkelen de kop afgesneden door de christelijke guillotine. En de creesers staken duim tussen wijs- en ringvinger achter hun rug.

En na zijn troonsafstand werd het er niet beter op. Filips II en Alva zouden ons nog lang heugen.

Toen de stad Toledo zo vriendelijk was ons een standbeeld van die patser te sturen, hadden we de stad Eeklo moeten vragen of ze niet wilden ruilen voor het standbeeld van Karel Lodewijk Ledeganck. Dat had ons veel schaamte bespaard.

OORLOGSGELEERDEN
GENIES VAN 'T KANON
GE BOUWDE TORPEDO'S
EN WATERSTOFBOM
GE SCHUILT ACHTER MUREN
EN ACHTER PAPIER
MAAR IK KEN WEL UW KUREN
UW STALEN MANIER

GE HEBT NOOIT GEWERKT
DAN IN HET BEDRIJF
DAT MENSEN VERNIETIGT
EN HARTEN VERSTIJFT
GE GEEFT MIJ EEN WAPEN
MAAR GE MIJDT MIJNEN BLIK
EN FLUITEN D'ER KOGELS
DAN SCHIJT GE VAN SCHRIK

GE BOUWT AAN 'T VERDERF
VAN LEVEN EN LAND
GE STEEKT MET UW STREKEN
DE WERELD IN BRAND

AL KAN 'T U NIET SCHELEN
DAT IK UW SOORT VERWENS
TOCH BLIJFT GE EEN VLOEK
IN DE BUURT VAN EEN MENS

GE ZAAIT UWE WAANZIN
DIE KOUD IS EN WREED
GE FOLTERT MIJN KINDEREN
GE LACHT MET HUN LEED
EN IK WEET DAT DE SCHEPPER
HET DENKBEELD VERFOEIT
DAT ER MENSELIJK BLOED
DOOR UW ADEREN VLOEIT

CREPEER VOOR MIJN PART
EN LIEFST NOG VANDAAG
IK VOLG DAN UW KIST
LIEVER SNEL DAN TE TRAAK
EN ZAL IK U ZIEN ZAKKEN
IN DE VREDIGE GROND
DAN SCHRIJF IK OP UW GRAVEN
"GEVAARLIJKE HOND"

Bob Dylan schreef dit protestlied in de winter van 1962 naar aanleiding van de wapenwedloop tussen Amerika en de Sovjet-Unie en als reactie op de atoombom, de Cuba raketten crisis en de internationale perscommentaren.

De wapenindustrie floreerde en oorlogsvoering groeide uit tot een zeer lucratieve economische activiteit.

Generaal Dwight Eisenhower zei in 1961 in zijn afscheidsrede als president van America: 'Een wezenlijke voorwaarde voor het handhaven van de vrede is onze militaire inrichting. Onze wapens moeten krachtig zijn en klaar voor instant actie zodat geen enkele potentiële agressor in de verleiding kan komen om zijn eigen destructie te implementeren.'

Deze speech van de president zette de 21-jarige Bob Dylan aan tot het schrijven van 'Masters of War'.

Wannes Van de Velde en Roland Van Campenhout brachten een mooie (Antwerpse) versie uit van dit prangende lied.

Genegen groet,
Creeser

Gewadplein

Drukke, drukke...

Het Gewadpleintje staat niet aangeduid op het stratenplan van Gent. Het is een virtueel plein dat door de bewoners zelf werd gecreëerd op het toenmalig drukste kruispunt van hun buurt. Oorspronkelijk kruisten hier een aantal straten: het Prinsenhof, de Abrahamstraat, de Tinnenpotstraat, de Braderijstraat en het Gewad. Begin de jaren 80 was dit een behoorlijk druk kruispunt.

Maar ook voordien was er al veel drukte in en rondom het Gewad. Tot begin de jaren 70 kon men hier terecht bij een bakker, slaggers, een kaas- en boterzaak, een sigarettenwinkel en evident in enkele gekende (en beruchte) cafés. Wie van het toenmalig Rabotstation 'naar de stad' kwam, kon niet anders dan hier voorbij komen.

Nog vroeger was de Keizersdreve (het Gewad) eeuwenlang reeds een drukke weg, die de Kuip van Gent verbond met het Prinsenhofkasteel. En de vele kooplieden die in de loop der eeuwen de kleine haven aan de Lievekaai aandeden, kwamen hier ook voorbij. Met wat verbeelding kan men zich de ontelbare stumperds voorstellen die via het Gewad de Berg van Barmhartigheid opzochten in de Abrahamstraat om er hun pand achter te laten in ruil voor een leenbriefje. Terecht mogen we dit kruispunt 'de navel van de buurt' noemen.

Toen de mobiliteit een enorme groei kende in de jaren 60 en 70 was de drukte nog toegenomen. De meeste autobestuurders zochten zich via de Bonifantenstraat een haastige weg langs de Lievebrug naar de Lange Steenstraat of omgekeerd. Ook wie via de Donkere Poort vanaf het Rabot kwam aanrijden, kon op het kruispunt aan het Gewad gemakkelijk een andere richting kiezen.

Het tij zou keren...

Na afloop van de allereerste vergadering van de bewoners uit de Abrahamstraat-Bonifantenstraat in 1979, was er al een consensus om de verkeerscirculatie grondig te wijzigen door het creëren van een pleintje. Na de eerste euforie werden de oorspronkelijke schetsen nadien nog tientallen keren hertekend. Tot verbazing en frustratie van de toenmalige stuurgroep, zou vooraleer de concrete werkzaamheden begonnen, dit dossier op het stadhuis nog 11 jaar moeten 'rijpen'.

In 1990 was men gestart met de heraanleg van de Tinnenpotstraat. Deze werken stonden model voor de hele renovatie van de buurt. Nergens hadden bewoners tijdens de voorbije jaren zoveel gebouwd, gerenoveerd, gerestaureerd. Het openbaar domein kon en mocht niet achterblijven! Dat had men op het stadhuis eindelijk begrepen. Op de valreep kon de toenmalige schepen van Openbare Werken, Frank Beke, zijn diensten bewegen om er ook het Gewadplein 'bij te nemen'.

Op 31 augustus 1990, op de vooravond van het jaarlijkse buurtfeest, speelde Norbert De Taye het gerenoveerde Gewadpleintje feestelijk in. Schepen Frank Beke hield een toespraak waarbij hij de bewoners feliciteerde voor hun gedrevenheid en vooral voor hun geduld. Die bewoners waren terecht fier op hun pleintje en vooral op het boompje middenin, dat symbool stond voor de 'groene poort' waar ze ooit van droomden. Spijtig genoeg had de aannemer de linde tussen het steengruis en het beton geplant. Het boompje stierf een stille dood. In 1994 werd er zowaar een echte kuil gegraven voor een nieuwe boomplanting! Met succes deze keer. Wie vandaag onder onze boom gaat staan, zal merken dat de aannemer indertijd best een nog diepere kuil had gegraven.

Achteraf gezien heeft de aanleg van het Gewadpleintje een bijzonder groot effect gehad op de hele buurt aangezien daardoor de verkeersstromen definitief in andere en rustigere banen werden geleid. Maar, vergeten we niet dat het bij het aanleggen van pleintjes niet in de eerst plaats gaat om auto's, maar om mensen! Sedert 1990 kan men op die plek even halthouden om gezellig te keuvelen of uit te rusten op het bankje onder de boom. Daar bestaat een woord voor: 'even buurten'.

Jaak Van Vooren

Zwerfvuil

De ongewenste gast in onze buurt

Zwerfafval. Dat is nu echt iets dat op mijn zenuwen werkt! Het is net als die ene vriend die altijd ongevraagd komt opdagen, zijn spullen overal achterlaat en nooit helpt met opruimen. Je kent het type wel...

Helaas lijkt zwerfvuil zich thuis te voelen in onze buurt. Van de alomtegenwoordige sigarettenpeuken tot zakken fastfood, het is een beetje een patroon geworden. Lege snoeppapiertjes, achtergelaten bekertjes, bierblikjes en plastic flessen die over het trottoir waaien (High Noon sfeer) en ze doen alsof de plek van hen is. We zijn allemaal wel eens langs afval gelopen en dachten: “Wel (of “Nou”), daar moet iemand echt iets aan doen...”. Maar nu komt het: “wij” zijn degenen die ervoor zorgen. Het is gewoon weg ongelooflijk, hoeveel burende handen uit de mouwen steken en onze straten de liefdevolle zorg geven die ze verdienen! We wachten dus niet tot de stad een schoonmaakploeg stuurt. Nee, we pakken onze handschoenen, grijpers en vuilniszakken om ervoor te zorgen dat onze buurt mooi blijft. Het is verbazingwekkend om te zien hoeveel van ons gespot kunnen worden tijdens een snelle straatschoonmaak (een tussendoortje), gewapend met een “geen zwerfvuil achterlaten”-mentaliteit. In de straten komt misschien nog wel eens een verdwaalde fastfoodzakje voorbij (vooral op winderige PMD dagen), maar dankzij onze inspanningen is het duidelijk: “Yes, we can.” Het is een echt toonbeeld van gemeenschapszin en laat zien dat zwerfvuil zich misschien probeert te nestelen, maar uiteindelijk geen partij is voor de vastberaden bewoners van onze buurt.

*Andreas
Niehaus*

Van de ‘Mule Jenny’ in het Gewad 13 tot een ‘industriële netwerkmuseum’

Industrie
museum

*(Vervolg op ‘Gewad 13’ of de eerste jaren van een museum,
Kleine Keizerskrant, nr 78)*

Met het monteren van de unieke spinmachine ‘Mule Jenny’ in 1976-1978 en het tijdelijk onderbrengen van deze machine in een herenhuis in het Gewad 13 (langs de achterzijde toegang gevend tot het Stadsarchief in de Abrahamstraat), was de kiem van een nieuw museum in Gent gelegd. Te meer daar het Stadsbestuur had besloten dat een heus textielmuseum zou opgericht worden, waar de 18de-eeuwse spinmachine als pronkstuk bezichtigd kon worden. Zonder dralen, zoals de lezer kon lezen in het vorig artikel, was de leegstaande, maar in deplorabele toestand verkerende, katoenspinnerij Georges en Max Van Acker, gelegen aan Bachtenwalle, achter de Donkere Poort, aangekocht.

Nog alvorens de gebouwen Van Acker ter beschikking kwamen, werden vanuit de verdwijnende industrie oude textielmachines aangeboden. In de praktijk betekende dit dat de jonge assistent op het Stadsarchief, René De Herdt, die reeds het monteren van de ‘Mule Jenny’ had gesuperviseerd, hiervoor oplossingen diende te zoeken. De eerste aangeboden machines werden ondergebracht in het Groot Vleeshuis op de Groentemarkt. Het aanbod bleef echter groot. Gelukkig konden de machines weldra naar de fabrieksgebouwen Van Acker overgebracht worden. Na enige tijd kwam het diensthoofd van de Technische Diensten op inspectie met de bedoeling de gebouwen geschikt te maken voor publieksbezoek. Op het einde van de rondgang in het oude fabrieksgebouw werd aan ondergetekende, al wijzend op de talrijke gebreken van de loodsen, letterlijk gezegd, “mijnheer De Herdt, hier begin ik niet aan”.

Ik liet me echter niet ontmoedigen. Van uit het Stadsarchief en het herenhuis Gewad 13 werkte ik verder aan de realisatie van het toekomstig museum. Positief was alleszins het feit dat door de toenmalige stadsarchivaris Johan Decavele zijn enige assistent werd vrijgesteld om uitleg te gaan geven bij de in het Gewad 13 opgestelde ‘mule’ en dat de assistent op inspectietocht mocht gaan wanneer telkens door de industrie machines werden aangeboden. Het overbrengen

van machines naar de fabriek aan Bachtenwalle, bleef immers heel wat tijd en inspanning vergen.

Als werknaam werd het initiatief toen 'Museum voor Industriële Archeologie en Textiel' (MIAT) genoemd. Inmiddels bleek dat de verwezenlijking van dergelijk museum een werk van lange adem zou worden en enkel resultaat zou opleveren door een niet tanende inspanning: het zoeken naar een geschikt gebouw, het geleidelijk opbouwen van een personeelskader en een werkingsbudget, het verwerven van publieksbekendheid, het leggen van contacten met diverse industriële musea en het bedrijfsleven, het verdiepen van de eigen kennis op het vlak van industriële archeologie, in de eerste plaats textiel, op het vlak van museumkunde en het educatief uitwerken van projecten enz.

Alvast werd in 1980 een vzw (VIAT) opgericht. Ondertussen was gestart met de uitbouw van een reeks tentoonstellingen, die in diverse musea of culturele instellingen gehouden werden en het jonge museuminitiatief in de publieke belangstelling brachten. Deze tentoonstellingen handelden telkens over een onderwerp typisch voor de industriële samenleving: kinderarbeid, textielarbeid, stoommachines, kermis, affiches, industriële bakkerij, arbeidersliederen, enz. De eerste grote tentoonstelling (1979) Kinderarbeid van omstreeks 1800 tot 1914 was werkelijk een schot in de roos. De tentoonstelling groeide uit tot een bruikleententoonstelling die door honderdduizenden bezoekers in Vlaanderen en Nederland werd bekeken. Ze ging gepaard met een intrigerende catalogus waarvan de frontpagina drie arbeiderskinderen toonde, gefotografeerd in de sneeuw aan de fabrieksmuur van de fabriek Van Acker. Vaag achteraan herkent men de contouren van de Donkere Poort en uiterst rechts het silhouet van de nog altijd bestaande vierkante schouw uit 1896. Andere grensverleggende tentoonstellingen waren o. a.: Hun Werk, hun leven. Getuigenissen uit de Gentse textielwereld 1900 – 1950; Industriële Archeologie in België en Bouwen voor de Industrie. Een verkenning in het Manchester van het vasteland.

Vooral tijdens de Gentse Feesten was het jonge museum in wording zeer actief met kleinere tentoonstellingen en historische wandelingen die werden afgesloten met een 'middeleeuws' ontbijt in het Groot Vleeshuis. Het herenhuis in het Gewad 13 werd geleidelijk, onder leiding van René De Herdt (behalve in de periode 1986 –1989 o.l.v. Johan Van de Wiele) werkelijk het vertrekpunt van tal van historische wandelingen.

Na het bezoek aan de befaamde spinmachine met demonstratie, die ondertussen het gezelschap had gekregen van een twijnmolen uit de 18e eeuw, kregen de belangstellenden industriële relictten in de Prinsenhofwijk en in de stad Gent te zien. Ze werden daarbij begeleid door het personeel van het MIAT/VIAT of

door een Industrieel Archeologisch Stadsplan van Gent, dat door VIAT-vzw was uitgegeven. Het 'netwerkmuseum' toonde hoe de stad geëvolueerd was in 19de en 20ste eeuw. In 1989 werd daartoe nog een uitvoerige brochure Industrieel Netwerkmuseum Gent. Wandelingen n° 1 uitgegeven met o.a. bijzondere aandacht voor de katoennijverheid in de Prinsenhofwijk.

Ondertussen kregen echter de plannen om het MIAT als definitief museum te vestigen in de oude fabriek De Smet Guéquier aan de Minnemeers – Oude Vest concrete vorm. Begin de jaren 1990 verhuisde de 'Mule Jenny' naar het nieuwe Museum voor Industriële Archeologie en Textiel, heden Industriemuseum. Het herenhuis Gewad 13 kwam vrij voor andere doeleinden. Met de sloop van de oude fabriek Georges en Max Van Acker werd gestart in 1983. De vierkante schouw, het stoommachine- en ketelhuis werden behouden.

René De Herdt

Een verhaal van jonge gasten die hier een halve eeuw geleden neerstreken

We gaan terug naar de jaren '70. Er was massale stadsvlucht: gezinnen met kinderen bouwden de buiten vol. De oude stadswijken liepen leeg en er was een overaanbod aan goedkope huurhuizen. Voor minder dan de prijs van een studentenkot huurde je een volledig huis, zonder enig comfort maar best gezellig te maken. In onze buurt had Jerome Rieux, een gepensioneerde aannemer uit het Zilverhof, enkele tientallen van die huizen.

De geest van 68 leefde nog heel sterk. Architecten en stedenbouwkundigen zagen in de oude stadsbuurten de mensenmaat die ontbrak in de anonieme villa-wijken. Historici bekeken de geschiedenis plots door een sociaal-economische bril. Kunsthistorici kregen interesse voor het kleinere bouwkundig erfgoed en zelfs voor het industrieel erfgoed. Studenten van de Blandijn en van de sociale scholen bestudeerden de bouwstenen van goed samenleven en wilden er hun steentje aan bijdragen. Voor dergelijke acties was er ook een nieuw ontdekt woord: buurtwerk.

In de zomer van 1973 ging Oostendenaar Jan Olsen hier in de Pluimstraat "op kot". Razendsnel had hij contact met heel veel burens, die hij onmiddellijk kende met naam en toenaam: (Os)Kar den board, dikke Annie, 't Stomke, Germaine, Reine, Pierke en Paul, de Witt'n, de Schipperin, Staf en Mietje Kilo, ... En nog voor hij goed en wel ingeschreven was aan de sociale school begeesterde hij een aantal mensen, medestudenten en recent aangespoelden (zoals ik), om een Buurtwerk Prinsenhof op te starten.

De werving met louter tamtam had succes. Medewerkers van het eerste uur waren – sorry voor de gaten in mijn geheugen - meerdere Lieve's (Olsen, Van Acker, Van Assche, Vlaemminck, ...) en Mieke's (Dobbelaere, Loecx, ...), Jan Masschelein, Ignace Van Dingenen, Marc Ik-weet-het-niet-meer, Yves en Pat Ysabie uit het Prinsenhof en - last but zeker not

Pluimstraatbewoners

Winkel Tinnenpotstraat: Jeanneke, Evert en Trees

least - Els Welvaert (en zo weten jullie meteen hoe Els en ik elkaar hebben leren kennen).

Amper een paar maanden later ging hier een jeugdatelier van start: op woensdagnamiddag, volledig gratis en voor alle kinderen uit de omgeving, in enkele kamers van het Clemenswerk, naast de Donkere Poort.

Benny, Cindy, Danny, Inge, Jasar, Katia, Nancy, Nezat, Rudy, Silami, Zaky en Zera waren regelmatige bezoekers.

Er zat in die kinderen toch wel wat meer energie dan we gewend waren: het knutselmateriaal, de gezelschapsspelen en de boeken werden grondig getest op degelijkheid.

Ook het meubilair en de lokalen ontsnapten niet aan deze veldslagen, waarna we toch met enige aandrang werden gevraagd om een andere locatie te zoeken. Dat werd een eigen (gehuurd) buurthuis op de hoek van Tinnenpotstraat en Zilverhof. We zorgden zelf voor de inrichting en die was blijkbaar héél duurzaam: tot verleden jaar kwam de door ons gemetselde bar goed van pas in het pop-up-restaurant!

We waren toen gerikkettikt om van alles en nog wat te organiseren: buurtcafé op vrijdagavond, buurtactiviteiten in café Georges (waarbij cafébazin Irma dan uitzonderlijk sloot om 23 u in plaats van om 18 uur), samen naar de kermis, een busuitstap naar de Kluisberg, ...

*Jeugdatelier Christelle /
Mieke Dobbelaere*

1976

1976

Nu hebben we in deze buurt relatief veel open ruimte: het speelpleintje aan het einde van de Sanderswal, de tuin bij de cultuurkapel, de Lievekaai, het Prinsenhofplein, ...

Buitenspeelruimte voor deze kinderen was er toen helemaal niet: de kleine huizen hadden nauwelijks een koer, pleinen stonden volledig vol met geparkeerde auto's, midden op het Prinsenhofplein stond er een kanjer van een elektriciteitscabine en braakliggende terreinen waren ingenomen door autoboxen.

Overal vlamden er auto's: over onze drie bruggen, doorheen de donkere poort, over het Gewadpleintje, Vlammen was de juiste term: 60 km/u was de toegelaten snelheid en voor velen de streefsnelheid, ook in de smalste straten. Tel daarbij de daverende brandweerwagens van en naar de kazerne in de Academiestraat en kolonnes van brandweerlui bij het begin en het einde van de shiften...

De "zwakke weggebruiker" werd geacht zijn plaats te kennen: op het smalle voetpad, kinderen inbegrepen.

In die tijd had het stadsbestuur helemaal geen interesse voor buurten als de onze: de mondige kiezers waren immers verhuisd naar de stadsrand. De enige stadsinvesteringen in oude buurten als deze waren onteigeningen en straatverbredingen. Speelpleinen stonden niet op het programma.

Wijkagent Julien Deschans

Met het buurtwerk hebben we dan maar zelf initiatief genomen om een speelpleintje in te richten, na veel lange maandagavondvergaderingen. Jérôme Rieux stelde een terrein in de Pluimstraat ter beschikking.

Twee problemen: Het terrein was een regelrecht stort en op één van de hoeken stond er nog een zeer vervallen huis, waarvan de bewoners net vertrokken waren.

Opkuis en sloop hebben we toen gedaan met buurtwerkers, buurtbewoners (waarbij vooral Gustaaf opviel als superman) en met leden van Arbeid. Arbeid? Een groepje van intellectuelen met een verleden in radicaal Vlaams nationalistische verenigingen, zoals Were Di, dat zich Vlaams en links noemde nadat hen in Noord-Ierland en in Baskenland de onderdrukking door respectievelijk Londen en Madrid was uitgelegd... Ze stonden ons met woord en daad bij. We onthouden vooral Joost Vandommele voor zijn daden en Paul Van Caeneghem, die kort erna in de Tinnenpotstraat is komen wonen, voor zijn woorden.

Voor de afvoer van de rommel, de grondwerken en de inrichtingswerken stond Paul Delbeke, tuinaannemer en vader van een buurtwerker, gratis in. Tuinarchitect Paul De Roose – nu één van de grijze eminenties in de Belgische tuinarchitectuur – schonk ons de bomen. Het resultaat was een zeer bescheiden avontuurspeelpleintje.

1976: opening speelplein

Voor de plechtige inhuldiging op 19 juni 1976 hadden we één van de schepenen van het toenmalige CVP-BSP-bestuur gestrikt: schepen Vandewegen. Hij mocht, samen met Mietje Kilo, het lint doorknippen. Na zijn speech nam buurtwerkvoorzitter Jan Olsen het woord. Hij hakte in op het schandelijk gebrek aan interesse van de stad in buurten als deze... . Speeltuigen hebben we nooit gekregen, wel een vuilnisbakje en de belofte dat de Stadsreiniging – de voorganger van Ivago – het speelplein proper zou houden.

Er volgde een groot buurtfeest, met veel volk van Tinnenpotstraat, Zilverhof, Plumstraat en Varkensstraat. Van Prinsenhof en Lievekaai, de chiquere delen van de buurt, was er, zoals gewoonlijk, wat minder volk dat kwam kijken.

Aan het einde van zo'n feest is de wijsheid wel altijd wat in de kan. Zo moest Els af en toe wat zatte burens duidelijk maken dat een zandbak geen urinoir is. Gelukkig was 19 juni in die hele lange hete zomer van 1976 een regendag, zodat de vervuiling wat verdund werd.

Jammer genoeg zorgde dit speelpleintje voor overlast. Regelmatig zagen de burens van het speelplein kinderen lopen boven op de scheidingsmuren of gingen ze zelf op de koer van die woningen hun bal terughalen... En zo eindigde het initiatief roemloos met een afgesloten poort en prikkeldraad.

Al bij al was het hier toen een gezellige buurt, waar iedereen iedereen kende en zowat iedereen iedereen goedendag zei. Eén van de ontmoetingsplaatsen was de winkel van Gaston en Jeanneke.

Op zaterdagavonden was de sfeer wat minder. Zo was er geregeld spanning tussen de bezoekers van twee tegenover elkaar gelegen cafés in de Tinnenpotstraat. Probleem was dat het ene café een gay-publiek had en het andere een anti-gay-publiek. Dit leidde dan tot vechtpartijen, waarna de “flikken” werden gebeld. Zo waren we ooit getuige van een “flikkeninterventie” waarbij – de Tinnenpotstraat was toen nog geen eenrichtingsstraat – er vier combi’s binnenreden van de ene kant en twee van de andere kant.

Deze buurt stond toen duidelijk onder verscherpt politietoezicht. Zo was de kompaan van Freddy Horion – de gruwelijke moordpartij op een autozaak in Sint-Amandsberg - een bewoner van het Zilverhof. Ook was er een bewoner van de Tinnenpotstraat die toen regelmatig bezoek kreeg van de voor ons zeer herkenbare anonieme auto’s van de Bijzondere Opsporingsbrigade.

Vandaag de dag is er – verzekert men ons - een vaste wijkagent. Ik weet niet hoeveel van jullie hem kennen. Toen was dat anders. De wijkagent fietste minstens een keer per dag doorheen de buurt en hield ons, langharig werkschuw tuig, goed in de gaten. We vermoedden dat dit een duidelijke instructie was van hogerhand, wie weet zelfs van de staatsveiligheid. Eén anekdote kan ik jullie niet onthouden:

Voor ons, wereldverbeteraars, was de wereld natuurlijk ruimer dan onze buurt. Zo had Franco, enkele maanden voor zijn dood, in 1975 een vijftal Baskische separatisten laten fusilleren. Reden voor ons om aan het buurthuis een spandoek uit te hangen met “Franco, moordenaar!” erop. Nog geen dag later stond Julien Deschans, de wijkagent, aan onze deur om te zeggen dat hij ons “een proces zou geven” voor het beledigen van een vreemd staatshoofd. We hebben dan maar rap onze spandoek opgeborgen... en direct erna een pamflet verspreid in alle bussen.

Eén strijd heeft de wijkagent niet gewonnen: deze tegen het breisterke. Jean-Pierre Clémenceau, een in Gent belande Franse technicus (binnen Sidmar) en kunstenaar (binnen onze buurt) had dit objet-trouvé kunstwerk in zijn muur gemetseld, maar het maakte een uitsprong groter dan de maximale uitsprong van 20 cm die het bouwreglement toelaat. Het heeft véél tijd en druk gekost om het weghalen van dit beeldje te beletten en om de overtreding te laten seponeren...

Tja, er is nog zoveel te vertellen over onze buurt 50 jaar geleden. Nu eerst een beetje uitblazen!

Voorjaar 2025,
Ignace Bevernage

© Paul Teerlindk

Drie jaar boekenburen in het Prinsenhof ...

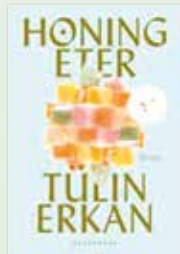
Het begon einde 2022 met een losse babbel over Prinsenhof Cultuur. En de BOON VOOR LITERATUUR. Tweede editie: die zou in maart 2023 de finale beleven in de theaterzaal van de Kunstencentrum 404, de VOORUIT. Het publiek geeft, naast de vakjury, ook een prijs. Weliswaar géén 50.000 euro zoals de minister-president van de Vlaamse regering voor de Gemeenschap kan geven. Maar toch 5.000 euro (opgehoest door de vzw August Vermeylenfonds). En in de aanloop van die prijsuitreiking is er een shortlist met vijf laureaten waartussen het publiek kan en mag kiezen. Ideaal leesvoer voor een leesclub. En of het géén idee zou zijn om een leesgroep te organiseren in ons buurthuis, onder de auspiciën van Prinsenhof Cultuur en het Vermeulenfond...? Een immer wakkere dekenin Katia zag dat meteen zitten en kondigde het experiment aan in haar nieuwjaar speech tijdens de laatste wasjes.

Bijgevoegde uitnodiging ging de deur uit. En daar kwam al aardig wat volk op af. Er werden meteen afspraken gemaakt om de vijf genomineerde boeken te verdelen onder elkaar en verslag te doen op onze volgende bijeenkomst. We gingen ook auteurs interviewen en meewerken aan het nummer over de BOON: zie: https://issuu.com/vermeylenfonds-dng/docs/2023_1_vissuu

En tijdens de tweede meeting op zondag 19 maart werd de beslissing genomen om gestaag verder te gaan. Het was een prettige en verrijkende ervaring geworden om het leesgenot te delen. We spraken af om tweemaandelijks samen te komen. De BOON was de aanleiding maar het enthousiasme om zelf verder te gaan was niet meer te stuiten. We kozen er voor om één boek uit te kiezen die we gezamenlijk lezen en bespreken. De eersteling was ‚Kijk ons dansen‘ van Leïla Slimani. Meteen een schot in de roos. En dan volgden de titels elkaar op.

En dit werd de start van de “boekenburen”. Geregelde bijeenkomsten die telkens inspiratie en goesting opleverden. Naast kennis en het plezier van het lezen. En daarover volgt nog een omstandig verslag in een volgende KKK. Met het lijstje van de beste boeken !

Willem Debeuckelaere

Oproep 2023

In het Prinsenhof gaat een leesgroep van start om mee de “publieksprijs” (gegeven door het Vermeylenfonds) te kiezen. Dat is de prijs van de gewone lezers, zoals u en ik. Het is prettig om van gedachten te wisselen met anderen. Het praten en uitwisselen maakt van het lezen en de literatuur een verbindende en leuke ervaring. En je steekt er ook toch altijd wel wat mee op.

We komen een eerste keer samen op zondag 22 januari om 11 uur in het buurthuis. Daar maken we kennis met de vijf laureaten, hun boek en elkaar. We krijgen uitleg hoe we het kunnen organiseren en maken onze agenda en leesplan op. We kunnen in het buurthuis terecht op de navolgende zondagen.

Bedjes in het zonnetje

Riet Wille

Uit: Dag huis, ben je thuis?
De Eenhoorn 2024

Oma had een pensioen
en gelukkig
ook een tuin om van te leven.
Ze kweekte sla, wortels, prei,
boontjes, selder en pompoen.
De zomer
was haar lievelingsseizoen:
de groenten oogsten, blancheren,
op de zakjes de inhoud noteren,
per soort in de diepvries sorteren
en tussendoor
heerlijk in het gras liggen
om een zuiders kleurtje op te doen.

Nu woont oma
in een van die serviceflatjes
en de vroegere groentebedjes
zijn nu potten met kruiderij
en wat fleurige bloemen erbij.
Maar net als vroeger
zit ze bij mooi weer
te stralen als een zonnetje
maar nu op haar balkonnetje.

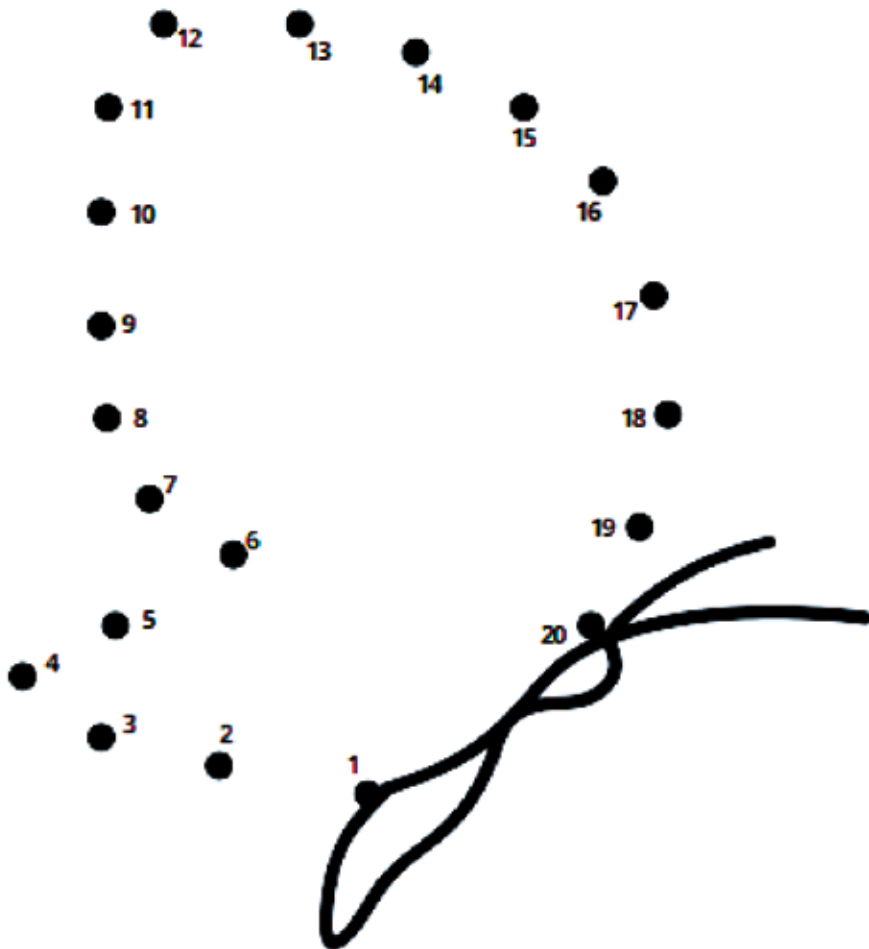

**Zoek de 5 verschillen
tussen de twee plaatjes**

Volg de cijfers,

verbindt de punten en maak de tekening af

Hoeveel van elk plaatje zie je?
Vul het juiste antwoord in.

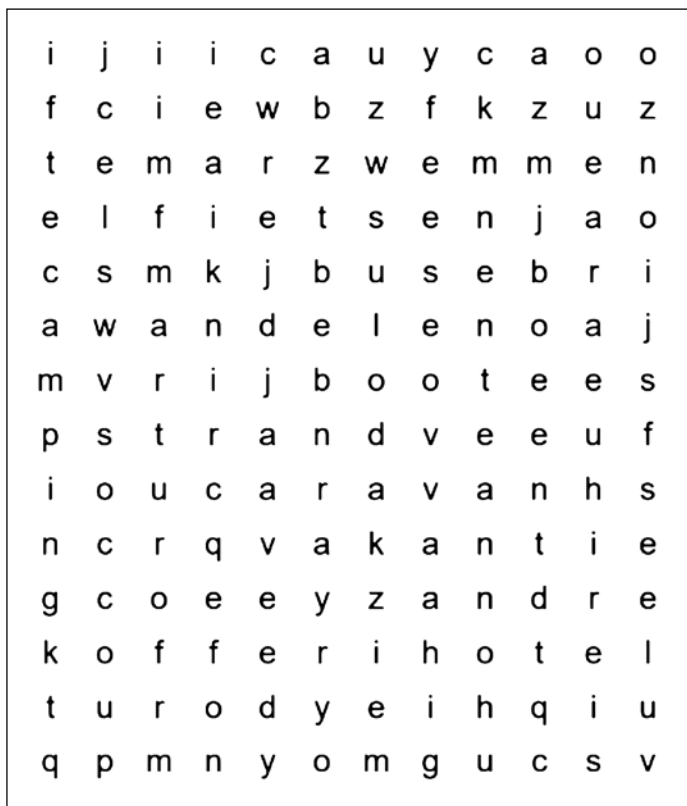
-
-
-
-
-
-

Wespen tip: zonnige ballerina toppers

Leuk en ideaal tegen wespen: deze zonnige ballerina's gemaakt van rietjes. Hoe je 'm maakt? Het is heel eenvoudig. Maak een gaatje in het cupcake vormpje en steek hier het rietje doorheen. Op de bovenkant van het rietje plaats je de kraal. Leuk is om hier met een zwarte stift of pen een gezichtje op te tekenen. Met behulp van lijm kun je er ook nog wat sliertjes wol op plakken. Leuk toch?!

Woordzoeker

- AUTO
- BOOT
- BUS
- CAMPING
- CARAVAN
- FIETSEN
- HOTEL
- IJS
- KOFFER
- REIS
- STRAND
- STRANDBAL
- TENT
- VAKANTIE
- VLIEGTUIG
- VRIJ
- WANDELEN
- ZAND
- ZEE
- ZWEMMEN

Kleurplaat

Dekening Prinsenhof VZW

Kaat Heyse
0472 59 19 17

Prinsenhof Cultuur VZW

Johan Vandeputte
0477 50 17 71
info@prinsenhof-gent.be

Buurthuis Zilverhof

(gelijkvloers & 1ste verdieping)

Reservaties & beheer
Leo Verlinden
0497 46 61 54
verlinden.leo@gmail.com

Wijkinspecteur

Emmanuel Coucke
Belfortstraat 4, 9000 Gent
09 266 61 30

Onze nieuwe wijkregisseur,
verbindingsambtenaar tussen
stad Gent en de buurt

Emma Tytgadt
0473 69 69 16
Emma.Tytgadt@stad.gent
Dienst Beleidsparticipatie – Departement
Bedrijfsvoering – Stad Gent
Franklin Rooseveltlaan 1, 9000 Gent

Wil je nog sneller op de hoogte zijn van het reilen en zeilen in de buurt? Schrijf je dan in op de **besloten facebookgroep** van de buurt: **bewoners Prinsenhof Gent**.

Om lid te worden vragen we je om de groepsregels in te vullen en hiermee akkoord te gaan.

Volg ook de info en agenda op de startpagina van onze website:

www.prinsenhof-gent.be.

Je kunt je er ook inschrijven voor de mailinglist, zo ontvang je een mailuitnodiging voor onze activiteiten. Heb je informatie of suggesties voor de website, richt je tot Els De Smedt via **info@prinsenhof-gent.be**.

Wil je reageren op een artikel uit dit nummer van de Kleine Keizer Krant of zou je graag meewerken aan een volgend nummer?

Stuur dan een berichtje naar **michel.vlaemminck@telenet.be**.

Gezicht naar
pleintje Gewad

Heynen